

Mlčení hlavního tisku o porážce restituce Salmů – typicky protektorátní fenomén současnosti

Jiří Jaroš Nickelli, Společnost Ludvíka Svobody, Brno

Jediné celostátní noviny, které přinesly korektní zprávu o neslavné porážce Salmů v takzvané restituci mnohamiliardového majetku Blanenska, bylo Právo (11. 1. 2021, 4. 5. 2021). Ostatní tzv. mainstreamový tisk buďto porážku Salmů zamlčel, anebo se zachoval jako MF Dnes, když přinesla jeden sloupeček na vnitřní straně svého tisku. Televize pak dle diváků přinesla směšně maličkou zprávičku v průběžném textu... Přitom je zaručeno, že kdyby Salmové „zvítězili“, jejich úspěch by se ozýval snad i na Měsíci, vyřvali by jej všude, kde se dá.

Jen vzpomeňme, jaký tartas činily mainstreamové noviny, a zejména televize, kolem celé restituce, počaté roku 1992 a ukončené letos roku 2021.

Když se proti restituci postupně postavilo šest odpůrců (Dr. Stehlík z Brna, manželé Lukášovi z Blanska, Mgr. Nečasová z Blanska, legionář Hříbek z Prahy a také pisatel této stati, jenž byl za to i nejdéle souzen), tisk se mohl zbřídit pomluvami, bláboly a dezinformacemi šířenými jak na celostátní, tak zejména na regionální úrovni. Tomuto tisku korespondovaly i jisté úřady, tvrdící, že „Salm se neprovinil proti dekretu 16“ – a tudíž jeho pozůstalí mohou restituovat.

Příšerně dlouhý proces – 28 let –, který vedle tří legionářských potomků (Mgr. Nečasové, Jana Hříbka a pisatele) podstoupil hlavní žalovaný – Ministerstvo vnitra ČR – nakonec skončil naprostým potvrzením faktů o jisté kolaboraci, netrpění pod nacismem a neúčasti knížete Salma v odporu „proti německému agresoru, který rozvrátil a zničil republikánsko demokratickou podstatu ČSR“, jak praví právník Masarykovy univerzity. Všechny bláboly tisku o jakýchsi „hrdinských skutcích odpůrce nacistů Salmovi“ se ukázaly jako výmysly.

Nejvyšší správní soud a Ústavní soud potvrdily, že předeek restituentů se nezúčastnil aktivního boje proti nacismu, byl členem jistých složek nacistických podle vyšetřovatelů státu, nadržoval germanizaci podle vyšetřovatelů státu a pod nacistickým terorem nikdy netrpěl. Kníže Salm tedy nikdy nevyhověl základním podmínkám dekretů prezidenta republiky a Národního shromáždění, zvaným nesprávně „Benešovy dekrety“.

Podle vyšetřovatelů dával na Winterhilfe Wehrmachtu až 40 tisíc protektorátních korun, což byla tehdy cena malého gruntu, dále podle nich platil příspěvky třem nacistickým a manželka dostala od Hitlera tzv. Mutterkreuz za 4 německé děti.

Tento Mutterkreuz opravňoval Salmovu rodinu k výběru peněz v říšských bankách, ke zvláštním přidělům otopu, šatstva a obuvi v nouzových podmínkách protektorátu, což bylo privilegium říšských Němců, na jaké občané porobeného protektorátu absolutně nedosáhli.

Dokonce podle vyšetřovatelů bylo u Salmova vrchního účetního Tugemana nalezeno album nacistického spolku veteránů, kde byl Salm údajně fotografován. Toto album bylo sice po roce 1945 ukradeno z fondu SNB Rájec(!), ale zachoval se o něm protokol, který jeho existenci dokazuje, stejně jako seznam fotografovaných členů spolku, psaný ředitelem Salmova velkostatku, což se prokázalo šetřením policejního grafologa. Dále byly nejdříve z rájeckého úřadu ukradeny a po 11 letech na trestní oznámení autora stati vráceny protokolní knihy města, potvrzující členství Salma v německých organizacích, poté, co Ministerstvo vnitra na žádost autora stati zasáhlo a nařídilo soud proti úřadu v případě nevrácení knih.

Zkrátka a dobře, dlouholetý soudní proces prokázal nepravdy o Salmově rodině na jedné straně a jeho nečinnost v české věci na straně druhé, umocněné i jmenovanými kolaboračními skutky podle vyšetřovatelů.

Neměly pravdu úřady tvrdící, že Salm má nárok na občanství z důvodu neprovinění se proti dekretu 16. V tomto ohledu Salmův případ takto nikdy nestál. Jeho konfiskace byla provedena podle dekretů zcela jiných – podle dekretů 5, 12, ústavního dekretu 33, dále dekretů 100 a 108 (šetření průmyslových podniků a elektráren Ministerstvem vnitra).

Majetek mu nesebral žádný bolševik, ale jak uvedla ve svém sborníku Mgr. Nečasová, Benešova republika, a to ihned roku 1945, a ne, jak píše idiotská stat' Wikipedie, roku 1948.

My, kteří jsme jako potomci legionářů byli vláčeni soudy, jsme po dlouhých 28 letech dostali uznání od Ministerstva vnitra ČR a od krajského hejtmána Jihomoravského kraje JUDr. Šimka. Ocenil nás rovněž ČSBS z iniciativy plzeňské organizace.

V tomto ohledu mlčení celostátního tisku o porážce Salmů je nejen směšné, ale i typické pro protektorátní atmosféru, šířenou tímto tiskem ohledně tzv. restitucí doby okupace ČSR.

Není to nic, co by vlastence překvapilo – a odpovídá to i celé ponížené pozici Česka před mocným německým sousedem, jehož nic nedonutí, aby Čechům zaplatil alespoň zlomek reparací za veškeré válečné zločiny, loupeže a škody, jež III. říše a sudeti způsobili Československu.

Autor je pozůstalý po dědečku legionáři, odbojáři udaném gestapu sudetem, vrchním účetním Salmova velkostatku Tugemanem, a příbuzným odbojářů, obětí Osvětimi a sekýrárny Pankrác.